

Evangelí del diumenge de la setmana IV de durant l'any: el poema de l'amor diví

“Feliços els qui ploren, perquè
seran consolats”. Units al Crist
adquirim la força per
transformar el patiment en
amor redemptor.

Evangelí (*Mt* 5, 1-12a)

En veure les multituds, Jesús pujà a
la muntanya, s'assegué, i se li
acostaren els deixebles. Llavors,
prenent la paraula, començà a
ensenyar-los dient:

Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.

Feliços els qui ploren, perquè seran consolats.

Feliços els humils, perquè posseiran la terra.

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats.

Feliços els compassius, perquè seran compadits.

Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.

Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu.

Feliços els perseguits pel fet de ser justos, perquè d'ells és el Regne del cel.

Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota

mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.

Comentari

L'evangelí d'aquest diumenge recull un dels passatges més sorprenents i nuclears de la predicació de Jesús: les benaurances, que, amb llenguatge paradoxal, són un ensenyament sobre la felicitat veritable que tots els homes busquen. Sant Josepmaria les definia com “un poema de l'amor diví”[1]. De fet, com explica el Papa Francesc, “les benaurances són el retrat de Jesús, la seva forma de vida; i són el camí de la felicitat veritable, que també nosaltres podem recórrer amb la gràcia que ens dona Jesús”[2]. Mateu ens mostra el Mestre a la muntanya, predicant amb autoritat i majestat. Barrejats entre la munió,

avui podem sentir adreçades a nosaltres les seves paraules.

“Feliços els qui ploren, perquè seran consolats”. Com explicava Benet XVI, quan un cristià procura imitar el Mestre, “experimenta la relació íntima entre Creu i Resurrecció”[3]. Units al Crist, adquirim la força per transformar el patiment en amor redemptor. Aleshores tenim la mateixa alegria que va viure el Senyor en la seva Passió, perquè amb ella ens va aconseguir el do de l'Esperit Sant i ens va obrir les portes del Cel. Amb aquesta esperança i consol, el cristià és consol per als altres; “es pot atrevir a compartir el patiment aliè i deixa de fugir de les situacions doloroses”, ens diu el Papa Francesc[4].

“Feliços els pobres en l'esperit”. A la vida d'un cristià la pobresa no és opcional: sense ella no s'és deixeble ni tampoc feliç. Tots hem de viure

com el Mestre. I per encarnar la pobresa al mig del món, sant Josepmaria recomanava: “t’aconsello que siguis moderat amb tu mateix, i molt generós amb els altres; evita les despeses supèrflues per luxe, per vel·leïtat, per vanitat, per comoditat...; no et creïs necessitats”[5].

Davant el clima general de consumisme, cal revisar sovint si estem despresos de les coses que fem servir; si vivim lleugers d'equipatge per seguir de prop Jesús i començar a posseir “el Regne de Déu”. Si vivim la pobresa sabrem cuidar també amb generositat dels altres i en especial dels pobres i els que passen necessitat, que mai no veurem amb indiferència.

“Feliços els qui tenen fam i set de ser justos”. A l'opulència dels rics i saciats no hi ha lloc per a Déu i els altres. En canvi, els qui viuen amb

sobrietat i temprança comencen a “ser saciats” per Déu. Es tracta de gaudir dels béns terrenals amb agraïment; de manera, però, que ens portin a desitjar els béns espirituals. Aquesta benaurança ens convida també a treballar amb confiança en la providència: mentre procurem guanyar amb rectitud el suport necessari, mantenim la serenitat davant les possibles estretors, perquè Déu mai no abandona els seus fills.

Finalment, “feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies”. La nostra coherència de cristians corrents pot xocar o molestar els altres. Però hem de ser valents per reflectir amb una conducta recta el rostre amable de Jesús que totes les persones cerquen. En això podem seguir el consell que donava sant Pere als primers cristians: “si heu de sofrir pel fet de ser justos, feliços de

vosaltres! No heu de témer l'altra gent ni heu de tremolar davant d'ells. Reconegeu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. Però feu-ho suaument i amb respecte, mantenint la rectitud de consciència; així quedaran confosos els qui ara us calumnien" (1Pe 3, 14-16).

En resum, i en contra del que pugui semblar, la nostra felicitat no rau en la possessió il·limitada de béns. Tampoc a aconseguir costi el que costi l'aprovació aliena. La felicitat més aviat la trobem en la identificació amb Crist.

[1] Sant Josepmaria, *Apunts d'una meditació*, 25-XII-1972. Citació publicada a E. Burkhart i J. López,

Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría, vol. 3, Rialp, Madrid, 2013, p.125.

[2] Francesc, *Audiència*, 6 d'agost de 2014.

[3] Joseph Ratzinger / Benedicto XVI, *Jesús de Nazaret. Edición completa*, Encuentro, Madrid, 2018, pág. 188

[4] Francesc, *Gaudete et exultate*, n. 76

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 123.

Pablo M. Edo / Unsplash:
Andres Valdes

durant-lany-el-poema-de-lamor-divi/
(19/08/2025)